

Misschien...

In het blad DefenseNews stond op 28 september jl. een prikkelende column van Douglas Macgregor. Alleen al de titel, 'Illusions of Victory. There's No Strategy To Win In Afghanistan' vraagt om een weerwoord, maar één passage springt er extra uit:

"Our troops are not anthropologists or sociologists, they are soldiers and Marines who have been sent (naar Afghanistan, MvH) to impose America's will on backward societies. The result is mutual hatred – not everywhere, but in enough places to feed what American military leaders like to call an "insurgency" [...]. What's happening today in Afghanistan [...] is the application of questionable tactics without strategy, or what Sun Tzu called "the noise before defeat."

Het is duidelijk: Macgregor – de man die tijdens operatie Desert Storm het Cougar-eskadron van het 2nd Armored Cavalry Regiment leidde in de Slag op 73° oosterlengte - is niet blij met hoe het er in Afghanistan aan toe gaat.

Macgregor is vast niet de enige die vindt dat wat in Afghanistan wordt toegepast "twijfelachtige tactieken zonder strategie" zijn. Maar ook onze militairen zijn allesbehalve antropologen of sociologen. Misschien enkele collega's op staven of op de faculteit aan de Nederlandse Defensie Academie – hooguit een handjevol. Aan die collega's zou je op dit moment iets kunnen hebben, als ze zich bijvoorbeeld de moeite getroosten om het onlangs verschenen 'Expeditie Uruzgan' van Bette Dam te lezen. Want blijkbaar staan de krijgsmacht en de antropologie soms op gespannen voet.

De tijd voor de Afghaanse bevolking, dus ook die voor de Afghanen in de 'Nederlandse' provincie Uruzgan, is kostbaar. Misschien wel te kostbaar om de 'westerse' kennis over zaken als gekrenkte eer en plattelandspolitiek op zijn beloop te laten.

Nederlanders lukt het wel gemakkelijker (?) dan anderen om spijkers met koppen te slaan onder het genot van een kopje chai in de gastenkamer van een quala.

"Twijfelachtige tactieken zonder strategie"

Dat is iets anders dan regeren via de loop van een geweer, waartoe andere landen dan Nederland zich gemakkelijker laten verleiden dan wel voor het karretje laten spannen.

Wij zitten daar in elk geval niet om, zoals Macgregor het vertolkte, "de wil van Nederland aan een achtergestelde maatschappij op te leggen". Wij zijn van het "Vechten als het moet, opbouwen als het kan". Nederlanders zijn hierin misschien wel anders dan niet-Nederlanders. Niet dat bij ons onmiddellijk de stereotiepe dominee en koopman hand in hand gaan, maar het poldermodel spreekt in dit opzicht boekdelen. Niet voor niets is er weliswaar geen officiële maar zeker wel een informele 'Dutch Approach'.

Misschien ook is juist dat informele, dat wanneer de mogelijkheden er zijn eventjes afstand wordt gedaan van starre en strikte regeltjes, waarin de Nederlandse krijgsmacht zich kan onderscheiden van anderen.

Daardoor lukt het Nederlanders misschien wel gemakkelijker (?) dan anderen om spijkers met koppen te slaan onder het genot van een kopje chai in de gastenkamer van een quala. Op die manier creëer je geen onderlinge haat en nijd, maar tevredenheid. Misschien, heel misschien, vallen er dan minder slachtoffers door IED's, in hinderlagen en TIC's. En – ook misschien – neemt dan het vertrouwen van de Afghanen in de westerse troepen toe, ook buiten de relatieve veiligheid van Hesco-kampen en de door haar gecontroleerde oorden.

Zoals Dam zelf schrijft in haar dankwoord: "Het vergt tijd je westerse denkkader over een samenleving als deze resoluut aan de kant te zetten." Daar kun je dus ook militairen voor gebruiken. Als andere landen niet kunnen of willen aflossen in Uruzgan zou die 'Nederlandse aanpak' dan ook geen verkeerde zijn...

Marcel van Hemert, onderofficier bij het Regiment Geneeskundige Troepen van het Dienstvak Logistiek, schrijft deze column op persoonlijke titel.